

Traducător: **Bogdan Ghiurco**

Redactor: **Camelia Zara**

Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**

Coperta: **Marian Iordache**

Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WOLF, KATHERINE

Nădejdea vindecă / Katherine & Jay Wolf. - București: ACT și Politon,
2020

ISBN 978-606-913-608-9

I. Wolf, Jay

2

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

KATHERINE și JAY WOLF

NĂDEJDEA VINDECĂ

O poveste adevărată despre o pierdere zdrobitoare
și o iubire învingătoare

Traducere din limba engleză de
Bogdan Ghiurco

 ACT și Politon

2020

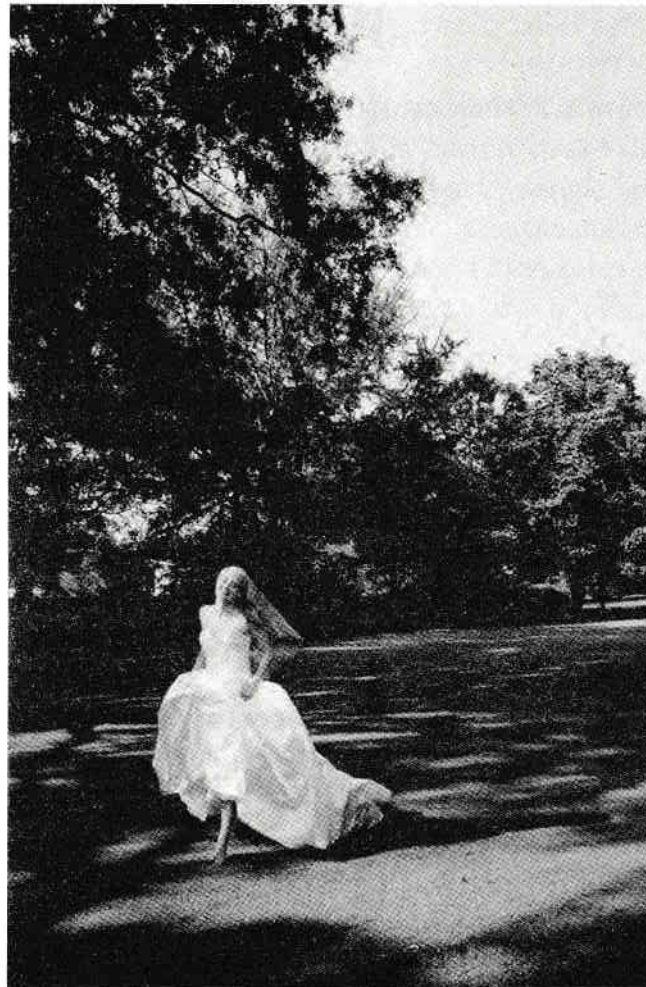
Cuprins

Cuvânt-înainte	11
PROLOG	15
Partea întâi - VISUL SPULBERAT	21
Partea a doua - O AȘTEPTARE ÎNDELUNGATĂ	111
Partea a III-a - MIRACOLUL CONTINUĂ	157
Partea a IV-a - VINDECAREA	237
EPILOG	299
MULȚUMIRI	307

esență, povestea noastră este povestea unei vieți vindecate prin nădejde. Descoperim bucuria chiar și în mijlocul tristeții și *alegem* să fim mulțumiți chiar și atunci când ne vine foarte, foarte greu. Pentru asta, și pentru nenumărate alte binecuvântări, îi sunt recunoscătoare lui Dumnezeu. În unele privințe, eu și Jay am fost binecuvântați cu atâta suferință la o vârstă atât de fragedă pentru a ne inspira cum să ne trăim restul vieții. Am învățat că nădejdea rămâne, chiar și atunci când nu mai ai nimic.

Poate că unele abateri nici nu sunt, de fapt, abateri. Poate că sunt chiar *drumul*. *Imaginea*. *Planul*. Și, probabil lucrul cel mai surprinzător, pot fi perfecte.

Partea întâi

VISUL SPULBERAT

Katherine

M-am întins în pat la 4 dimineața, incapabilă să scap de senzația de greață. Mă trezisem cu o oră înainte ca să-l alăptez pe James și observasem că ceva nu era în regulă. Îmi era greață, eram amețită și inima îmi bubuia. Partea superioară a gâtului și umerii îmi zvâcneau. În parte, trăisem aceste senzații când fusesem însărcinată, așa că am tras concluzia că trebuia să-mi fac un test de sarcină a doua zi.

Am încercat să adorm la loc, în pofida grețurilor oribile și a durerii de cap intense, știind că, peste doar câteva ore, James se va trezi și îi va fi din nou foame. Lipsa de somn ne-a afectat profund pe mine și pe Jay în aceste prime șase luni. Căsnicia noastră trecea printr-o perioadă tensionată, căci încercam să facem față vieții alături de un nou-născut. Ne simțeam în continuare de parcă am fi trăit într-o căsuță pentru păpuși și că ar fi trebuit să existe un buton pe spatele păpușii de unde să-i oprim plânsul. Trăiam într-o negură de nesomn și ne întrebam când ne vom simți din nou „normali”.

Am reușit în cele din urmă să ațipesc, dar m-am trezit după două ore, simțind că aș mai fi dormit cel puțin alte opt. Totuși, așteptam cu nerăbdare acea dimineață „liberă” în care să spăl vrafal de haine ale copilului și să fac curat în apartament, apoi să mă duc la poștă și să expediez niște mesaje de mulțumire. Bunica și mama mi-au inoculat această mentalitate, a mesajelor de mulțumire, și, ca o adevărată

domniță din sud, nu mă puteam bucura de un cadou până nu mulțumeam pentru el. La trei săptămâni după ce Jay și cu mine organizaserăm o petrecere comună pentru sărbătorirea zilelor noastre de naștere, chiar era timpul să expediez aceste mesaje. Știam că o doamnă atentă, manierată, nu se poate odihni după ce primește un cadou până când nu scrie un mesaj de mulțumire și nu-l pregătește de expediere pentru a doua zi dimineață. Da, vezi să nu! Era valabil și după ce aveai copii? Trebuia, oare, să găsești un moment liber să scrii mesajul înainte de ora 3:00 dimineața când îți alăptezi bebelușul?

După ce am trecut pe la poștă, ne-am oprit la cumpărături, de unde am luat ingredientele necesare pentru mesele pe care aveam de gând să le pregătesc pentru două familii cu nou născuți. Ajunși înapoi acasă, în timp ce băiețelul meu își făcea somnul de dimineață, mi-am făcut un test de sarcină și am fost ușurată să descopăr că rezultatul era negativ. *Totuși, ce e în neregulă cu mine? m-am întrebat. Intoxicație alimentară? Vreun virus ciudat? Lipsă de odihnă?*

Am deschis cartea de bucate *First Baptist Montgomery* la o rețetă de lasagna care se bucurase mereu de un imens succes la mine acasă. În următoarele douăzeci de minute, am dublat în minte cantitatea ingredientelor, am preparat sosul și am rumenit carnea de vită. Durerea de cap și greața nu mă părăsiseră, dar a trebuit să ignor aceste senzații ciudate și să pregătesc masa. După nașterea lui James, primiserăm nenumărate invitații la masă și mi-am dat seama cât de mult a contat pentru noi să nu trebuiască să mă gândesc la prepararea cinei. Dar acum nu mă puteam gândi decât că vreau să mă așez și să închid ochii (care mă înțepau

deja). Încăperea a început să se învârtă și, brusc, mi s-a părut izbitor de luminoasă, iar eu aveam nevoie de un mediu liniștitor, cu lumină slabă. Am reușit să ajung până la canapeaua aflată la câțiva metri depărtare, convinsă că, dacă reușeam să stau jos o clipă, aveam să mă simt mai bine. Dar când m-am așezat, m-am simțit de parcă tot sângele mi s-ar fi acumulat rapid în creier. Am simțit că mă sufoc și nu mai pot respira.

— JAAAY! VINO REPEDE! E CEVA ÎN NEREGULĂ!

Am încercat să mă ridic, dar mi-am dat seama că picioarele îmi amortiseră. Toate lucrurile din încăperea se învârteau în cerc, le vedeam ba clar, ba neclar, și se deplasau dintr-un loc în altul în câmpul meu vizual. Jay a intrat val-vârtej în cameră și, agitat, a început să strige la mine. *Toată gălăgia asta îl va trezi pe James, m-am gândit eu. Vocea lui Jay e atât de puternică, iar eu am nevoie de liniște.*

Am încercat să resping gândul că ceea ce mi se întâmpla era ceva grav. *Ce melodramatică sunt, m-am gândit. De ce mă dau mereu în spectacol? Ce vor crede vecinii? Ce situație jenantă!*

Apoi, l-am auzit pe Jay urlând în telefon.

Jay

După trei ani interminabili, se apropia momentul în care aveam să-mi termin studiile de Drept. Deși eram bucuros că urma să scap de testele și așteptările ridicate, Universitatea Pepperdine fusese totuși primul nostru cămin și ne venea foarte greu să ne despărțim de ea.

În zilele de luni ale ultimului semestru aveam aproape o oră liberă între cursuri, chiar în preajma prânzului. Când am ieșit de la cursul de dimineață, mi-am dat seama că uitasem acasă niște lucruri de care aveam nevoie pentru pregătirea prezentării pentru examenul final, pe care trebuia s-o susțin la cursul următor. De obicei, rămâneam la facultate la prânz, dar, în ziua aceea, 21 aprilie 2008, m-am întors în apartamentul nostru pentru familiști din campus, lăsând la o parte orice urmă de vinovăție pentru delăsarea de care dădusem dovadă în pregătirea examenului final. Aveam un copil de șase luni, cine să mă acuze că eram prea împrăștiat? El nu avea niciun fel de program și nu dormea noaptea și, prin urmare, nici noi.

Katherine era în bucătărie și gătea; după ce am sărutat-o în trecere, m-am trântit pe un scaun vechi, înghesuit în colțul dormitorului. Am început să scotocesc printre hârtiile mele împrăștiate și să scriu câte ceva pe diapozitivele finale ale prezentării. Cursul avea să înceapă peste o oră, așa că încercam să adaug imaginile potrivite cât mai repede.

Dintr-odată, am auzit-o pe Katherine strigând panicată: „Vino repede!”. Avusese dintotdeauna înclinații dramatice, dar ce putea fi atât de important încât să riște să-l trezească pe James? Am fugit în camera principală, unde am găsit-o prăbușită pe canapea, într-o poziție nefirească. Televizorul era pornit și Katherine a început să se îndrepte împleticindu-se în direcția sunetului, mormăind că era prea mult zgomot în jur. În clipa în care a apăsat pe butonul de stingere, a fost de parcă s-ar fi stins și pe ea: s-a prăbușit la podea, fără să mai miște.

Am simțit că mă sufoc. Aproape că auzeam cum îmi trece sângele prin urechi și simțeam adrenalina pompându-mi în corp. Am țâșnit spre ea, uitându-mă la chipul ei de obicei în-suflețit, care acum părea lipsit de viață. Am strigat și am bles-temat, nu pe ea, ci conștientizând că priveam moartea în față.

Nu-i vedeam decât pupilele. Erau de un negru care con-suma aproape orice urmă a irisului albastru. Ochii aceia albaștri erau printre primele lucruri pe care le remarcam ori de câte ori mă uitam la Katherine. Spuneau mai multe decât puteau mulți oameni să exprime prin cuvinte. Dar acum arătau de parcă lumina din ei fusese eclipsată de un întuneric necunoscut. Erau nemișcați, ca și cum s-ar fi re-semnat în calea găurii negre care îi cuprindea pupilele, un loc care avea să absoarbă totul pentru totdeauna.

Deodată, Katherine a tras adânc aer în piept și s-a ridicat în capul oaselor, de parcă ar fi fost resuscitată după ce fusese cât pe ce să se înece în mare. Imediat ce am răsuflat ușurat, a început să vomite violent. Am sprijinit-o de niște perne și am scotocit după telefon. Nu mai sunasem nicio-dată la 911 și eram recunoscător că era un număr ușor de reținut. Cu toate astea, am bâjbâit și am format 411 cel puțin o dată înainte să nimeresc varianta corectă.

Operatorul mi-a spus să-i ridic lui Katherine picioarele pe un scaun și mi-a dat asigurări că ajutorul e pe drum. La scurt timp după ce am închis telefonul, pe ușa de la intrare a pătruns un adevărat furnicar de personal de urgență. În mod clar, somnorosul oraș de pe litoral nu avea alte urgențe în acel moment; părea că întreaga echipă venise în urma acestui apel. După ce m-am îndepărtat de Katherine, ducându-mă într-un colț al camerei pentru a i se putea

evalua starea, am trăit o clipă de ușurare, dar și de panică, de parcă prezența personalului medical făcea ca tot ce i se întâmpla lui Katherine să pară și mai real, de parcă nu mai puteam reveni la desfășurarea normală a zilei din momentul în care pusese totul în mișcare prin formarea celor trei cifre.

După ce au examinat-o rapid, paramedicul-șef a anunțat că o vor duce la Urgențe, la Centrul Medical UCLA, Santa Monica, care se afla la aproximativ o jumătate de oră de condus pe Autostrada Pacific Coast, și că eu ar trebui să-i urmez cu mașina. O prinseseră deja cu centuri de o targă și o ridicaseră cu același scârțâit cu care ridici o masă de călcat rufe. Cu toate acestea, fluiditatea și precizia lor risipiseră o parte din haosul năucitor care explodase în spațiul nostru, altfel liniștit.

Pe deasupra târgii pe care zăcea Katherine, am zărit, pe fereastra mare din sufragerie, fâșia albastră a Oceanului Pacific. Ne plăcea să spunem că locuința noastră avea vedere spre ocean, deși era vorba, în mare parte, despre o parcare, dincolo de care puteai zări o porțiune de ocean dacă priveai din unghiul potrivit, într-o zi însorită. Astăzi era o astfel de zi și eu priveam exact din unghiul potrivit. Acea fâșie subțire de ocean, ca o acuarelă, se confunda adesea cu cerul de deasupra, așa că nu știai unde se termină oceanul și unde începe cerul.

Într-o clipă, am fost transportat înapoi la altă fâșie de un albastru oceanic, de data asta cea din ochii lui Katherine. Irisul ei se lărgise din nou, deși făcea vizibil eforturi să înfrângă întunericul din ochii care îi rătăceau prin cameră. O lacrimă îi curgea în zig-zag pe obraz.

— Sun-o pe Anna, m-a rugat ea. Cheam-o să aibă grijă de James.

Anna și Andy erau printre cei mai apropiați prieteni ai noștri și, deși ea era însărcinată cu primul copil, acești viitori părinți știau cel mai bine ce înseamnă să ai grijă de un copil, întrucât aproape nimeni altcineva din gașca noastră nu avea copii încă.

Cuvintele lui Katherine aveau o rezonanță urgentă, ca și cum ar fi fost rostite cu limbă de moarte, și asta m-a îngrozit. *Ce știi tu și eu nu?* m-am gândit, aproape copleșit de spaimă.

— Te iubesc, i-am spus. Nu-ți face griji.

Am sărutat-o pe frunte, mimând încrederea, cu vocea pierită. Am înghițit cu greu nodul din gât, în timp ce echipa de urgențe împingea targa pe hol, pregătindu-se să coboare cele trei etaje. Ar fi vrut să-și întoarcă capul sau să ridice mâna ca să-și ia rămas bun, dar brațele îi erau legate strâns. Ușa s-a trântit cu atâta forță în urma lor, încât ghirlanda de bun-venit prinsă de ea a căzut cu un zăngănit răscolitor. După care, brusc, s-a lăsat din nou liniștea – până mi-am auzit plânsul.

Starea emoțională a lui Katherine era influențată adesea de starea mea, așa că îmi păstrasem cumpătul până a fost luată la spital. Apoi, n-am mai reușit să-mi rețin suspinele. *Ce mă fac acum?* Am intrat în fugă în dormitor ca să-i pregătesc o geantă cu cele de trebuință peste noapte. Cu siguranță această întâmplare nebunească avea să se termine până a doua zi și aveam să ne întoarcem acasă, recunoscători, poate un pic stânjeniți de toată agitația.

Am băgat în geantă pantalonii preferați ai lui Katherine pe care îi purta după naștere, dar pe care eu nu-i puteam suporta. Am zâmbit la vederea lor. Mi-am spus că-și câștigase dreptul să poarte orice fel de pantaloni dorea. După ce i-am luat și periuța de dinți, n-am știut ce altceva ar trebui să-i mai duc. M-am dus să-l trezesc pe James, care, surprinzător, dormise în timpul celor mai tumultuoase douăzeci de minute din viața lui și a noastră. Am luat punga cu scutece și am pornit-o la goană pe scări până la mașină, așteptându-mă să văd cum este urcată în ambulanță, dar ea era de mult plecată. Abia dacă mai puteam desluși sunetul sirenei în depărtare. I-am pus lui James centura de siguranță și am urcat în viteză dealul, ca să părăsesc campusul.

Am văzut o colegă de facultate care se îndrepta spre cursul la care ar fi trebuit să mă duc și eu. Mi-a făcut semn cu mâna, dar zâmbetul i-a dispărut în momentul în care am oprit cu un scârțâit de roți lângă ea și am încercat să-i explic cu calm că nu puteam veni la curs pentru că mă duceam cu Katherine la Urgențe și o rugam să-i spună asta profesorului. Am călcat din nou accelerația și am trecut peste limitele de viteză din campus ca un șofer începător. Mi-am pipăit buzunarul și scaunul din față după telefonul mobil, dar nu l-am găsit nicăieri. Am lovit volanul și am urlat de frustrare atât de tare, încât James a început să plângă; și eu la fel. Am făcut o întoarcere total ilegală în mijlocul drumului, am urcat din nou dealul și am parcat în curbă cu avariile pornite. L-am lăsat pe James în mașină și am urcat în fugă cele trei etaje, împleticindu-mă până în apartament. Mi-am găsit repede telefonul, pus la încărcat pe partea mea de pat, alături de fotografia lui Katherine alergând în rochie de mireasă – fotografia mea preferată. Am alergat înapoi la

mașină și am părăsit campusul, apoi am sunat-o pe Anna. Locuia în apropierea spitalului din Santa Monica, așa că am rugat-o să aștepte ea ambulanța în care se afla Katherine, fiindcă eu urma să întârzii.

Autostrada Pacific Coast este mărginită pe de o parte de munți, în timp ce partea cealaltă aproape că se scaldă în apele oceanului. Drumul se unduiește încolo și-ncoace, hipnotic, urmând curbele naturale ale lanțului muntos. În cei trei ani de când trăiam în Malibu, Katherine făcuse aproape 160.000 de kilometri cu mașina, traversând în mare parte aceea bucată de autostradă în drum spre casting-uri, spre biserică sau în aventurile ei împreună cu James. Am spus mereu amândoi că, dacă tot e să faci naveta, asta e cea mai bună variantă. Cum eram pe un traseu cunoscut, am început să mă calmez și să-mi amintesc de momentele în care condusesem pe acest drum și Katherine era bine, sănătoasă, iar acest moment nu avea de ce să fie altfel.

La scurt timp după ce m-am liniștit, consolându-mă singur, l-am zărit pe James în oglinda retrovizoare, vizibil nemulțumit de faptul că fusese trezit din somn de un nebun care zbiera, și mi-am amintit că acest drum nu era nicidecum unul normal. Deodată, m-a cuprins un potop de gânduri îngrozitoare, ca un tsunami stăvilat de un baraj făcut din bețe. *Dacă moare? S-ar putea ca astăzi să fie ziua în care ai parte de ce are viața mai rău de oferit, când nu vei mai fi un simplu observator al durerii, ci chiar destinatarul. Dacă moare? Îl vei lua pe James și te vei muta în Africa, ca să-i ajuți pe săraci? Sau o vei lua razna și-i vei părăsi pe toți, așa cum te-a părăsit Katherine? Dacă moare? Mă simțeam*